

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.883 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2008 houdende de weigering van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 24.024 van 27 februari 2009.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANHERCK, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te D.J.M. op 17 augustus 1972 en van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 31 augustus 2007 treedt verzoeker in het huwelijk met mevr. B.K., met een geldig verblijf in België.

Op 3 april 2008 dient verzoeker een visumaanvraag in voor gezinshereniging met mevr. B.K.

Op 7 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Op 16/04/2008 werd er op basis van art. 10, §1, al. 1, 4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door de heer R.M. (...), geboren te D.K., van Marokkaanse nationaliteit; Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 31/08/2007 werd afgesloten met mevrouw B.K. (...), geboren te D.K., van Marokkaanse nationaliteit; Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikels 18 en 21; Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde; Overwegende dat artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde; Overwegende dat dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde; Overwegende dat dit onder andere aangetoond wordt door de volgende feiten: Op 04/09/2004 huwt mevrouw B. (...) met de 12 jaar jongere A.F. (...). Mevrouw bevond zich op dat moment al bijna 8 jaar illegaal in België. Op basis van dit huwelijk kan zij haar verblijf hier regulariseren. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt een samenwonen van amper anderhalf jaar. Het is duidelijk dat mevrouw via dit huwelijk enkel haar verblijf in België beoogde. Op 28/02/2007 wordt het huwelijk ontbonden. Nog geen 6 maanden later hertrouwt mevrouw met de aanvrager. Ook de ex-echtgenoot van mevrouw, A.F.(...), hertrouwde op 31/08/2007 met een landgenote. De aanvrager is 4 jaar jonger dan zijn echtgenote. Beide echtgenoten zouden verre familie zijn van elkaar. Bovendien is de broer van de aanvrager gehuwd met de zus van mevrouw. Door de Lokale Politie te Antwerpen werd een onderzoek gestart naar het huwelijk in kwestie. De vrouw werd hiervoor ook verschillende malen uitgenodigd voor verhoor. Echter kon mevrouw niet worden aangetroffen, reageerde ze niet op de schriftelijke uitnodigingen op het adres van inschrijving. Er werd aan betrokkene tevens de kans geboden om telefonisch contact op te nemen met de politie, doch bleef ook dit zonder gevolg. Door zich te onttrekken aan het onderzoek geeft de vrouw dan ook de indruk niet de intentie te hebben om een duurzame levensgemeenschap te stichten. Op 09/09/2008 geeft het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies ten aanzien van het afgesloten huwelijk (ref: AN.SCH.361-08): gelet op de voorgaande elementen zijn er voldoende aanwijzingen dat het hier om een schijnhuwelijk gaat. Het huwelijk is kennelijk niet gericht op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap maar werd enkel afgesloten met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man; Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen R.M. (...) en B.K. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging. Het visum wordt derhalve geweigerd.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt zich niet te kunnen verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd. Verzoeker betoogt dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken vaag, nietszeggend is of in feite een loutere stijformule is, wat een schending is van de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991. Daarnaast stelt verzoeker dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen. Vervolgens levert verzoeker kritiek op de verschillende motieven en poogt hij deze te weerleggen.

Met betrekking tot de motivering aangaande het eerdere huwelijk van de echtgenote van verzoeker, stelt hij dat het een vorig huwelijk betreft, dat nooit nietig is verklaard en waar geen verder onderzoek naar is gevoerd. Bovendien heeft dit niets met hem te maken. Aangaande de motivering dat ze verre familieleden zijn en dat verzoekers broer gehuwd zou zijn met de zus van zijn echtgenote, stelt verzoeker dat dit geen reden is om te twijfelen aan de oprechtheid van het huwelijk, integendeel legt dit uit hoe lang de partners elkaar al kennen en dat zij reeds langer een duurzame relatie hebben opgebouwd. Met betrekking tot de motivering dat verzoekers echtgenote niet is ingegaan op uitnodigingen voor een verhoor en aldus niet de indruk geeft een duurzame levensgemeenschap te willen aangaan, stelt verzoeker dat zijn echtgenote geen weet heeft van uitnodigingen en dat de bestreden beslissing ook niet precificeert wanneer en op welke wijze zijn echtgenote werd uitgenodigd, zodat zij zich hier niet op kan verdedigen. Bovendien werkt verzoekers echtgenote en tijdens haar weinige verlof vervoegt zij haar echtgenoot in Marokko, zodat dit een reden kan vormen dat zij niet kon worden aangetroffen. Verzoeker benadrukt dat zijn echtgenote zeker een duurzame levensgemeenschap wil stichten en graag moeder wil worden zodat het gelet op haar leeftijd zelfs in haar belang is dat verzoeker zo snel mogelijk naar België komt. Indien verzoeker en zijn echtgenote de kans zouden hebben gekregen zich te verdedigen, zouden zij verschillende documenten hebben kunnen neerleggen die hun duurzame relatie bevestigen, zoals de foto's van hun huwelijk, een uitstap, het bewijs van haar reis naar Marokko, enz.

Ten slotte benadrukt verzoeker dat het voor zijn gezin quasi onmogelijk is om hun gezinsleven in zijn land van herkomst te hebben, daar dit zou betekenen dat zijn echtgenote haar job moet opgeven en alles achterlaten wat zij in België net heeft opgebouwd, wat men niet kan verwachten van een gezin. Verzoeker stelt dan ook dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden van algemeen belang om dit visum niet toe te kennen. De bestreden beslissing heeft nagelaten bij zijn overweging de belangen van verzoekers echtgenote met betrekking tot het recht op een gezinsleven in aanmerking te nemen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid gemotiveerd heeft in rechte en een uitgebreide motivering in feite heeft weergegeven. De motivering in feite gaat zeer concreet in op de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn echtgenote en kan dus allesbehalve als stereotiep worden beschouwd. Bovendien toont verzoeker niet aan dat de motivering niet pertinent en draagkrachtig is, door louter voor te houden dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 5 oktober 2001, 99.518, RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn dat aan de Raad wordt gevraagd om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te laten onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als

administratief rechtcollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. De Dienst Vreemdelingenzaken is niet bevoegd om de geldigheid van een buitenlandse huwelijksakte te erkennen. Luidens artikel 27, §1, derde lid van het WIPR kan "ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23." De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verwerende partij tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. De Raad is daarentegen wel bevoegd om na te gaan of verweerder hierbij zorgvuldig en op redelijke wijze te werk is gegaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit het administratief dossier blijkt dat de verweerder zijn beslissing heeft gestoeld op een correcte feitenfinding, dat hij met alle aan hem gekende gegevens rekening heeft gehouden en deze in overweging heeft genomen bij zijn beoordeling.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag tot een visum gezinshereniging, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Gelet op het geheel van de omstandigheden, met name de feitelijke gegevens zoals blijkt uit het interview afgelegd op de ambassade, het gegeven dat de echtgenote van verzoeker geen bereidheid heeft getoond om aan het onderzoek van de politie mee te werken en het negatief advies van het parket, is het niet kennelijk onredelijk van de verweerder om te weigeren het huwelijk te erkennen. Verzoeker stelt het met deze argumenten niet eens te zijn en levert kritiek op elk argument. Echter het feit dat verzoeker het niet eens is met de motivering, kan op zich niet leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing. Indien men zou kunnen stellen dat elk argument op zich niet zo sterk is, stelt de Raad vast dat uit het geheel van de argumenten het evenwel niet kennelijk onredelijk is om te besluiten dat het een mogelijks schijnhuwelijk betreft en het huwelijk niet te erkennen. Zoals reeds eerder gesteld kan verzoeker de niet erkenning van het huwelijk aanvechten bij de rechtbank van eerste aanleg. Een eventueel vonnis van de rechtbank van eerste Aanleg, tegen de niet erkenning van het huwelijk kan, gelet op het declaratieve karakter, een grond zijn om een nieuwe visumaanvraag in te dienen.

Een schending van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker tevens de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert en hij stelt dat het voor zijn gezin quasi onmogelijk is om hun gezinsleven in zijn land van herkomst te hebben, daar dit zou betekenen dat zijn echtgenote haar job moet opgeven en alles achterlaten wat zij in België net heeft opgebouwd, wat men niet kan verwachten van een gezin en dat er bovendien geen enkele reden van algemeen belang is om dit visum niet toe te kennen en dat de bestreden beslissing heeft nagelaten bij zijn overweging de belangen van verzoekers echtgenote met betrekking tot het recht op een gezinsleven in aanmerking te nemen, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat zowel het parket als de Dienst Vreemdelingenzaken twijfelen aan de oprechtheid van het huwelijk en weigeren het te erkennen. De foto's die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, zijn op zich onvoldoende om de beoordeling aangaande het schijnhuwelijk te weerleggen en zijn dus niet van die aard dat ze kunnen aantonen dat er sprake is van een dermate hechte familieband dat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 oktober 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken (hierna verkort Taalwet Bestuurszaken) omdat de kennisgeving in het Frans is opgesteld en de motivering in het Nederlands is opgesteld.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken die een centrale dienst uitmaakt, die luidens artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken voor zijn betrekkingen met de particulieren gebruik moet maken van die van de drie talen waarvan betrokkenen zich hebben bediend. Bijgevolg moet de beslissing in het Frans of het Nederlands worden opgesteld. Verzoeker is van oordeel dat het dan ook onmogelijk is dat een akte van kennisgeving betekend wordt in het Frans en de motivering van de beslissing in het Nederlands wordt ter kennis gebracht.

Ongeacht de vraag of de kennisgeving van de bestreden beslissing eveneens in de Nederlandse taal diende te geschieden, stelt de Raad vast dat een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781, RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

Verder stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zowel de motivering in rechte als de motivering in feite in de Nederlandse taal werd gesteld, zodat de beslissing wel degelijk in één taal werd gesteld met name de Nederlandse taal.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.